

1

Pirmą kartą mirštantį žmogų pamačiau būdama penkerių. Ponas Hailandas, mano darželio mokytojas, buvo linksmas, žemas ir drūtas vyras, kurio spindinti plikė ir idealiai apskritas veidas priminė mėnulį. Vieną popietę su klasės draugais sėdėjome sukryžiąvę kojas ant šiurkštaus kilimo priešais jį ir sužavėti klausėmės jo dramatiškai skaitomos „Pasakos apie triušį Petriuką“. Pamenu, kaip jo mėsingos šlaunys netilpo ant vaikiškos medinės kėdutės, ant kurios jis sėdėjo. Jo skruostai buvo rausvesni nei įprastai, bet tai visai nenuostabu, nes Beatrix Potter knygų siužetai tikrai jaudinami.

Istorijai pasiekus kulminaciją, – kai bėgdamas nuo piktojo pono Makgregoro triušis Petriukas pametė švarkelį, – ponas Hailandas nutilo, lyg norėdamas pabrėžti teksto svarbą. Iš jaudulio smarkiai tuksinčiomis širdimis laukdami žiūrėjome į jį. Tačiau užuot skaitęs toliau, jis išleido į žagsulį panašų garsą ir išvertė akis.

Tada mokytojas kaip nukirsta sekvoja nuvirto ant grindų.

Sėdėjome sustingę, išplėtę akis, nesuprasdami, ar jis tik stengiasi dar labiau sustiprinti savo dramatiško pasakojimo įspūdį. Kai jis nesujudėjo dar kelias minutes – nė nemirktelėjo atviromis

akimis, – kambary staiga kilo baisus triukšmas, visi ėmė kaip paklaikę spiegti.

Tai yra visi, išskyrus mane.

Priėjusi arčiau pono Hailando išgirdau paskutinį jo atodūšį. Chaosui aidint koridoriuje ir į klasę subėgus kitiems mokytojams, sėdėjau šalia pono Hailando, ramiai laikydama jo ranką ir stebėdama, kaip nuo veido dingsta paskutinis rausvas atspalvis.

Mokykla po šio įvykio rekomendavo man apsilankyti pas psichologą. Tačiau tėvai, pernelyg susitelkę į save, mano elgesyje nepastebėjo jokių reikšmingų pokyčių. Jie nupirko man ledų, patapšnojo per galvą ir pasvarstė, kad visada buvau kiek keistoka, nusprendė, kad man viskas gerai.

Galima sakyti, taip ir buvo. Tik nuo tada dažnai pagalvodavau, ką iš tiesų ponas Hailandas būtų norėjęs pasakyti, jeigu paskutiniai jo žodžiai būtų buvę ne apie vieno patrakusio triušio išdaigas.

2

Neketinau skaičiuoti, kiek žmonių, be po pono Hailando mirties prieš trisdešimt vienerius metus, mačiau mirštant, tačiau mano pasąmonė buvo stropi apskaitininkė. Ypač todėl, kad artėju prie ganėtinai įspūdingo skaičiaus, – šiandien pasiekiau devyniasdešimt septynis.

Stovėjau Kanalo gatvėje, stebėdama, kaip užpakaliniai lavoninės furgono žibintai įsilieja į eismą. Kaip bėgikės, ką tik perdavusios estafetės lazdelę kitam, mano darbas buvo baigtas.

Per išmetamųjų dujų ir aštraus džiovintos žuvies bei tamarindo tvaiką vis dar jaučiu mirties kvapą. Ne yrančio kūno – man su tuo niekada neteko susidurti, nes paprastai sėdžiu prie mirštančiųjų, kol jie svyruoja ant slenksčio tarp šio pasaulio ir kito. Kalbu apie kitą, išskirtinį kvapą, kai mirtis priartėja. Jį sunku apibūdinti, bet panašu į tą nepastebimą permainą tarp vasaros ir rudens, kai oras atrodo kitoks, bet nežinau kodėl. Tiek metų būdama mirties dula, jau pripratau prie šio kvapo. Pagal jį suprantu, kad žmogus jau pasiruošęs išeiti. Jei šalia būna artimieji, visada pasakau, kad atėjo metas atsisveikinti. Tačiau šiandien artimųjų nebuvo. Nustebtumėte, kaip dažnai tai nutinka. Tiesą

sakant, jei ne aš, bent pusė iš tų devyniasdešimt septynių žmonių būtų mirę vieni. Čia gyvena beveik devyni milijonai, tačiau Niujorkas yra vienišų ir apgailėstavimų kupinų žmonių miestas. Mano užduotis – pasistengti, kad jų paskutinės akimirkos nebūtų taip persmelktos vienatvės.

Prieš mėnesį socialinė darbuotoja nusiuntė mane pas Gijermą.
– Noriu perspėti, – pasakė ji telefonu. – Tai piktas ir pagiežingas senis.

Neišsigandau – paprastai tai reiškia, kad žmogus bijo, jaučiasi vienišas ir nemylimas. Taigi kai per keletą pirmų apsilankymų Gijermas nekrepė į mane dėmesio, nepriėmiau to asmeniškai. O kai į ketvirtą susitikimą pavėlavau, nes netyčia užtrenkiau savo buto duris nepasiėmusi rakto, jis pažvelgė į mane su ašaromis akyse, man pagaliau atsisėdus šalia jo lovos.

– Maniau, kad neateisi, – ištarė su tylia pamiršto vaiko neviltimi balse.

– Pažadu, kad taip nenutiks, – atsakiau abiem rankomis suėmusi jo sausą raukšlėtą delną.

Visada laikaisi žodžio. Išlydėti mirštantį žmogų paskutinėmis jo gyvenimo dienomis yra ypatinga garbė, ypač kai dažnai esi vienintelė, į kurią jie gali įsitverti.

Padrikai sūkuriavo snaigės, kai iš ankšto Gijermo vieno kambario butuko kinų kvartale patraukiau namo. Galėjau važiuoti autobusu, bet man visada atrodė nepagarbu tučiuojau grįžti į įprastą gyvenimą, iš kurio kitas žmogus ką tik išėjo. Man patinka žingsniuojant jausti skruostus žnaibantį ledinį vėją, stebėti su kiekvienu iškvėpimu atsirandantį ir tučiuojau išnykstantį garų debesėlį, – tai patvirtina, kad vis dar esu, dar gyvenu.

Nors ir įpratusi prie mirties, viskam pasibaigus visada jaučiuosi šiek tiek atitrūkusi. Žmogus ką tik gyveno šioje žemėje,

o dabar jo nebėra. Kur jis iškeliauo, nežinau – kalbant apie dvasinius dalykus, galima sakyti, esu agnostikė, todėl man nesunku prisitaikyti prie kliento pasirinkto tikėjimo. Kad ir kur jis dabar, vyliausi, kad Gijermui pavyko atsikratyti pagiežingumo. Kaip supratau, jis ne itin gerai sutarė su Dievu. Šalia jo viengulės lovos kaboję nedidelis medinis kryžius, aplink jo kraštus raitėsi suplyšę, pageltę tapetai. Tačiau Gijermas niekada nežiūrėjo į jį, ieškodamas paguodos, tik slapta įkypai dirščiodavo, tarsi bandydamas išvengti tiriančio Aukščiausiojo žvilgsnio. Dažniausiai gulėdavo atsukęs jam nugarą.

Per tris apsilankymų pas Gijermą savaites įsiminiau visas jo gyvenamosios erdvės smulkmenas. Storą suodžių sluoksnį išorinėje jo vienintelio lango pusėje, per kurį sunkiai prasiskverbavo dienos šviesa ir kambarys skendėjo prideramai niūroje pilkumoje. Veriamą seno lovos rėmo metalo girgždėjimą, kai jis sukruždavo. Kaulus smelkiantį skersvėjį, rodos, pučiantį iš visur ir kartu iš niekur. Negausius jo virtuvės spintelių daiktus – vieną puodelį, vieną dubenėlį ir vieną lėkštę. Tokie buvo gyvenimo vienvės ženklai.

Per tas savaites su Gijermu ištarėme vienas kitam gal dešimt sakinių. Daugiau kalbėti ir nereikėjo. Visada leidžiu vadovauti mirštančiajam, nuspręsti, ar jis nori pripildyti savo paskutines dienas šnekų, ar mėgautis tyła. Jiems nereikia garsiai pranešti apie savo sprendimą; pati suprantu. Mano užduotis – ramiai būti šalia ir leisti jiems užpildyti visą erdvę, išgyvenant paskutines brangias savo gyvenimo akimirkas.

Svarbiausia niekada nenusigręžti nuo kito žmogaus skausmo. Ne tik fizinio, kamuojančio jų gęstančius kūnus, bet ir emocinio, kai žmogus mato savo gyvenimo pabaigą ir suvokia, kad galėjo nugyventi jį geriau. Suteikta galimybė jam būti pamatytam pačiomis jautriausiomis akimirkomis paguodžia ir nuramina geriau už bet kokius žodžius. Laikau tai garbe – žiūrėti jiems į akis ir

pripažinti jų nuoskaudas ir apgailestavimus, nesistengiant jų sumenkinti, net kai apima triuškinantis liūdesys.

Net kai man pačiai dėl jų plyšta širdis.

Šiluma namie atrodė net troški, palyginti su Gijermo butu. Nusivilkusi palta pakabinau ją ant krūvos kitų žieminių drabužių kabykloje prie durų. Kabyklai tai nepatiko, ir vilnonis dvieilis puspaltis nuslydo ant grindų. Taip ją ir palikau, pasakiusi sau, – kaip elgdavausi su visa bute besikaupiančia netvarka, – kad pasirūpinsiu vėliau.

Jei atvirai, ne visa toji betvarkė priklauso man. Pavydėtinai puikioje vietoje esantį dviejų miegamųjų butą paveldėjau iš savo senelio po jo mirties. Tiksliau sakant, į buto nuomos sutartį buvau įtraukta nuo vaikystės. Jis pasielgė įžvalgiai, pasirūpinęs, kad jokia Niujorko nekilnojamojo turto biurokratija apgaule neatimtų iš manęs šio teisėto reguliuojamos nuomos* palikimo. Mudu septyniolika metų dalijomės šiuo butu trečiame aukšte rausvo smiltakmenio name, kuris atrodė ne itin prižiūrėtas šalia išpuoselėtų kaimynų Vest Vilidžo rajone. Senelis jau trylika metų kaip miręs, tačiau aš niekaip neprisiverčiu surūšiuoti jo daiktų. Užuot jų atsikračiusi, savo mantą sukaišiojau į ribotas erdves tarp jo rakandų. Nors dienas leidžiu žiūrėdama mirčiai į akis, man vis dar sunku susitaikyti su mintimi, kad senelio jau tikrai nebėra ir nebus mano gyvenime.

Sielvartas gali žmogui iškrėsti bet kokį pokštą – pažįstamas odekolono kvapas, minioje šmėstelėjęs artimojo vaizdas, ir visi mazgai, kuriuos užveržei širdyje, kad kaip nors suvaldytum netekties skausmą, staiga ima ir atsiriša.

* Nuomos reguliavimas yra priemonė apriboti būsto nuomos dydį. (Čia ir toliau – vert. past.)

Šildydama si delnus laikau puodelį su garuojančia „Earl Grey“ arbata, stoviu priešais knygų lentynas, prigrūstas senelio biologijos vadovėlių, pelėsiiais atsiduodančių atlasų ir romanų apie jūrininkus. Įspraustos tarp jų išsiskiria trys aptrintos užrašų knygos – ne tiek savo išvaizda, kiek vienu žodžiu, užrašytu ant jų nugarėlių. Ant pirmos – „Apgailestavimai“, ant kitos – „Patarimai“, ant trečios – „Išpažintys“. Neskaitant savo gyvūnėlių, jei kiltų gaisras, gelbėčiau būtent šias knygas.

Nuo tada, kai pradėjau dirbti mirties dula, laikausi vieno ritualo – užsirašau paskutinius kiekvieno kliento žodžius, išstartus prieš jiems iškeliaujant. Per tiek metų supratau, kad dažnai žmonės mirdami nori pasakyti ką nors svarbaus – lyg būtų suvokę, jog tai paskutinė proga palikti žymę šiame pasaulyje. Paprastai tos paskutinės žinutės patenka į vieną iš trijų kategorijų: tai, ką jie būtų norėję padaryti kitaip, tai, ką suprato per ilgą savo gyvenimą, ir paslaptys, kurias pagaliau pajusdavo pasiruošę atskleisti. Surinkti šiuos žodžius atrodė mano šventa užduotis, ypač kai būdavau vienintelis kitas žmogus mirstančiojo kambaryje. Net kai būnu ne viena, paprastai sielvarto apimti šeimos nariai nepagalvoja užsirašyti tokių dalykų. O aš savo jausmus palikdavau saugiai užrakintus.

Padėjusi puodelį pasistiebiau ir paėmiau užrašų knygą pavadinimu „Išpažintys“. Jau senokai nieko nebuvau joje įrašiusi. Pastaruju metu atrodė, kad visi palieka šį pasaulį kupini apgailestavimų.

Įsitaisiusi ant sofos perverčiau knygą odiniais viršeliais iki tuščio puslapio. Glausta rašysena užskrebenau Gijermo vardą, šios dienos datą ir jo išpažintį. Jei atvirai, nesitikėjau to – mačiau, kad jis jau pakeliui iš šio pasaulio, ir maniau, kad yra be sąmonės. Bet tada Gijermas atsimerkė ir suėmė mano ranką. Ne dramatiškai suspaudė, bet lengvai prisilietė, lyg jau būtų ejęs pro duris, bet staiga kai ką prisiminęs.

– Būdamas vienuolikos netyčia nudaigojau savo sesers žiurkėną. Palikau jo narvelio duris atviras, kad ją paerzinčiau, ir jis pabėgo. Radome jį po trijų dienų, įsispraudusį tarp sofos pagalvėlių.

Vos tik šie žodžiai išskriejo jam iš lūpų, kūnas atsipalaidavo su romiu lengvumu, tarytum jis plūduriuotų baseine ant nugaros.

Ir tada iškeliaavo.

Tą vakarą, kai pačios gyvūnai susisprietė aplink mane ant sofos, mano mintys vis sukosi apie žiurkėną. Džordžas, putlus buldogas, kurį prieš šešerius metus aptikau besirausiantį po šiukšliadėžės apačioje, padėjo šlapią smakrą man ant kelio. Lola ir Lionelis, rainiukai brolis ir sesuo, kuriuos radau dėžėje, palikoje prie bažnyčios Karmaino gatvėje, pakaitomis darydami aštuoniukes glaustėsi man aplink kulkšnis. Švelnūs jų kailiukai ramino.

Stengiausi negalvoti, ar žiurkėnas kankinosi. Tai gan silpni gyvūnėliai, taigi veikiausiai kančios truko neilgai. Vargšas Gijermas penkiasdešimt metų nešiojosi šią kaltę.

Dirstelėjau į telefoną ant sofos ranktūrio. Išskyrus roboto skambučius dėl automobilio draudimo ir iš tariamos Vidaus mokesčių tarnybos, jis skambėdavo tik tada, kai kas nors norėdavo mane pasamdyti. Bendravimo meno aš taip ir neįvaldžiau. Kai esi vienintelis vaikas, kurį augina senelis intravertas, išmoksti vertinti savo paties draugiją. Nesu prieš draugystės idėją, tačiau kai su niekuo nesuartėji, nieko ir neprarandi. Nes aš jau esu netekusi užtektinai žmonių.

Vis dėlto kartais susimąstau, kaip visa tai nutiko: man trisdešimt šešeri ir visas mano gyvenimas sukasi apie mirštančius svetimus žmones.

Mėgaudamasi bergamočių aromatu arbatoje užmerkiau akis, leisdama sau pirmą kartą per kelias savaites atsipalaiduoti. Laikyti visą laiką užgniauztus jausmus ganėtinau vargina, tačiau todėl

ir esu nepamainoma savo darbe. Privalau visada išlikti rami ir tvirta dėl savo klientų, net tada, kai jie išsigandę, apimti panikos ir nežino, kaip atsisveikinti su šiuo pasauliu.

Jausmams pamažu atšylant, atsirėmiau į sofos pagalvėles, leisdama liūdesiui užgulti krūtinę, o ilgesiui suspausti širdį.

Ne šiaip sau žinau, kad šiame mieste daugybė vienišų žmonių. Pati esu viena iš tokių.

3

Paprastai darbui pasibaigus, kitą dieną imuosi namų ruošos darbų, kuriuos dirbdama būnu apleidusi. Kambarių tvarkymas ir sąskaitų apmokėjimas atrodo visiškai nereikšminga, kai kas nors miršta. Į rūsį nuvilkau krepšį, pilnutėlį trijų savaitinių nešvarių skalbinių. Senelis paliko man retą lobį – butą ne tik su reguliuojama nuoma, bet ir tokį, kurio rūsyje įrengta skalbykla. Tai buvo vienas iš nedidelių, bet kartu ir beribių senelio būdų palengvinti man gyvenimą, net kai jo jau nebėra, kad man nereikėtų per visą Niujorką tempti nešvarių rūbų į savitarnos skalbyklą.

Grįždama iš rūsio sustojau prie pašto dėžutės, iš kurios pažiuro krūva laiškų ir katalogų, kaip visada laukiančių mano atsitiktinių apsilankymų. Retai kada gaudavau ką nors verto skaityti.

Nuo laiptų vidurio pasigirdo gergždžiantis balsas.

– Vėl atostogos, vaike?

Šliurinimas kojomis buvo toks pat gerai pažįstamas, kaip ir balsas. Tuo metu, kai šešerių atsikrausčiau gyventi pas senelį, žvitriajam Leo Dreikui buvo penkiasdešimt septyneri, prabėgę dešimtmečiai beveik nepaliko jam žymės, išskyrus labiau pražilusius plaukus ir kiek sulėtėjusią orią eiseną.

Be to, jis vis dar buvo mano vienintelis draugas.

– Ko gero, galima ir taip pavadinti, – atsakiau laukdama, kol Leo nulips kelis paskutinius laiptelius. – Nors man labiau patiktų leisti laiką paplūdimy, o ne skalbykloje.

Leo, aukštam ir lieknam vyrui iškiliais skruostikauliais, amžius tik pridėjo daugiau elegancijos. Mane stebina, kad vyresnių žmonių mados supratimas dažniausiai išlieka sustingęs tam tikrame laikmetyje, paprastai jiems sulaukus ketvirtos ar penktos dešimties. Dažnai dėl taupumo – kam pirkti naujų drabužių, kai ir taip turi galybę, – tačiau daugumai, rodos, tai susiję su nostalgija savo šlovingų dienų laikams. Kai priešaky laukė daugiau gyvenimo, nei jau buvo pragyventa.

Leo stilius tebebuvo tvirtai įsišaknijęs aštriose septinto dešimtmečio drabužių linijose: standžios, plačios apykaklės, švarko atvartai su trikampaiais iškirpimais, lininės nosinės kišenėlėje ir prie tinkamos progos – mylima fetrinė skrybėlė su įspaustu viršumi. Nė karto nemačiau jo netvarkingai apsirengusio, net jei išeidavo tik iki kampinės krautuvėlės nusipirkti pieno. Tikriausiai tai išliko nuo tų laikų, kai jis dirbo Medisono aveniu. Iš pradžių Leo buvo nusiūstas į pašto kambarį, bet jo pastabi akis įsidėmėjo kiekvieną reklamos vadovų dėvimų drabužių įmantrybę, nors šiems jis kaip juodaodis apskritai išliko nematomas. O kai jau turėjo finansinių išteklių, patobulino ir pagražino tą įsisavintą stilių, kuris tapo jo skiriamuoju ženklu.

Šiandien Leo tik atėjo patikrinti pašto, tačiau vilkėjo išlygintus, iki viršaus užsagstytus marškinius, mūvėjo kelnes su klostėmis ties liemeniu. Koks ryškus kontrastas mano sportinėms kelnėms ir duksliam megztiniui! Jei mano teorija teisinga, taip ir liksiu iki gyvenimo galo prie šio stiliaus.

Rakindamas pašto dėžutę Leo gudriai nusišypsojo.

– Kada mūsų atsakomasis susitikimas?

Senelis išmokė mane žaisti madžongą, vos tik pas jį atiskrausčiau. Prireikė ketverių metų, kol pagaliau jį aplošiau, – jis

atsisakydavo tyčia pralaimėti, tvirtindamas, kad man tai neišeis į gera. Ilgainiui įsiminiau skirtingas madžongo kombinacijas, atidžiai stebėjau kiekvieną senelio judesį, sekdamas, kurias kaladėles išmesdavo. Jis turėjo tik vieną išdavikišką judesį: manydamas, kad pralaimės, dešiniu ju smiliumi lengvai pasikasydavo sprandą. Kai išvažiavau į koledžą, jo nuolatinis priešininku tapo Leo, kuris pratęsė šią tradiciją su manimi, kai sugrįžau, o senelis mirė. Kone dešimtmetį mudu mėgaujamės karštomis varžytuvėmis.

– Gal kitą sekmadienį?

Vartydama visą glėbį pašto radau tik vieną laišką, kurį buvo verta atplėšti, – čekį nuo šeimos vyro, sirgusio leukemija, su kuriuo dirbau prieš keletą mėnesių. Panašiai kaip Gijermas, jis paliko šį pasaulį su neslūgstančiu kartėliu, kuris prilipo ir prie manęs. Tik pradėjusi dirbti mirties dula, naiviai stengiausi nukreipti žmonių dėmesį į gerus jų gyvenime nutikusius dalykus – viską, už ką turėtų jaustis dėkingi. Tačiau kai visą gyvenimą pyksti ant pasaulio, mirtis atrodo kaip paskutinis negailestingas smūgis. Galiausiai supratau, kad tai ne mano užduotis padėti jiems nudailinti tikrovę, jeigu jie to nenori; turiu tiesiog sėdėti su jais, klausytis ir būti liudininke. Net jei jie jausdavosi nelaimingi iki paskutinio atodūžio, bent jau nebūdavo vieni.

– Sutarta, – tarė Leo, paliesdamas įsivaizduojamos skrybėlės kraštelį. – Žinoma, nebent sulauktum geresnio pasiūlymo.

Nors puikiai žinojo, kad mano socialinis gyvenimas labai ribotas, Leo neatsispirėdavo pagundai pabakštinti mane kur nors išėiti. Žinojau, kad jis linki man gero, tačiau taip tik pasijusdavau dar didesne nepritapėle. Nesitikėjau įpusėjusi ketvirtą dešimtį teturėti vieną draugą. Bet tokia jau ta vienatvė: niekas pats jos nesirenka.

– Ačiū, – šypsodamasi padėkojau. – Bet abejoju, ar kils toks pavojus.

– Na, juk niekad nežinai, tiesa? – Leo linktelėjo galva į antrą aukštą. – Beje, ar girdėjai, kad turėsime naują kaimyną? Įsikels kitą savaitę. Tikėkimės, bus šnekėsnis už ankstesnius.

Po galais. Tikėjaisi, kad antro aukšto butas – anksčiau buvęs namais atsiskyrėliškai suomių porelei – ilgiau išliks tuščias. Kitaip nei Leo, džiaugiasi, kad mūsų kaimyniški santykiai su suomiais apsiribodavo mandagiais linktelėjimais ir trumpais pasisveikinimais.

Leo visada sugebėdavo pirmas sužinoti kaimynystės gandus, kol jie dar nebūdavo pasiekę kiekvieno ausų. Mums lipant į viršų, jis atpasakojo visas pikantiškas naujienas, kurias išgirdo nuo mūsų paskutinio pokalbio. Apie „Airbnb“ dramą gretimame name, bjaurias skrybas kiek toliau mūsų gatvėje, apie uždarytą per daug brangų restoraną dėl higienos pažeidimų, kai iš tualetu iššoko žiurkė, klientui sėdint ant unitazo. Puikiai mokantis palaikyti lengvą draugišką pokalbį, Leo didumą laiko praleisdavo vaikštinėdamas po rajoną ir šnekučiuodamasis su visais, kas tik norėdavo pasikalbėti. Visada svarsčiau, kodėl mudu taip gerai sutariame. Veikiausiai suveikė klasikinė priešingybių pusiausyra.

Mums lipant girgždančiais laiptais, tuščio antro aukšto buto durys buvo praviros. Pro plyšelį pamačiau keletą dažų skardinių ant grindų ir volelį padėkle šalimais, paruoštą naudoti. Nieko nepastebėjusiam Leo toliau liežuvaujant, man krūtinę užgulė sunkumas.

Nauji kaimynai Niujorke yra neišvengiamybė, nemažai jų teko išverti. Tačiau kiekvieną kartą į mūsų namą įsikėlus nepažįstamiems žmonėms, man tai atrodydavo lyg įsibrovimas į asmeninę erdvę. Į mano namus. Į mano nusistovėjusį dienos režimą. Į mano vienetą. Tai reiškė, kad reikės perprasti naują asmenybę, sukurti naujus pasisveikinimo ritualus, prisitaikyti prie naujų keistybės.

Naujas kaimynas reiškė nenuspėjamumą.

O aš nekenčiu staigmenų.